

című festményét posztoltam a Facebookon, és még a szimbólumból is majdnem állatvédelmi kérdés kerekedett. Pedig ezt a sünt nem az emberiség bűneiért áldozzuk fel.

Viszont két, a könyvem által jónak tartott módszert ismertetnék – rossz módszert nem osztanék meg semmiképp – a sünt húsának feldolgozására. Amennyiben nem szeretnénk sünt nyúzni, elég lesz, ha megtisztítjuk az állatot. Ha olyan helyen vagyunk, ahol sikerült sünt elejteni, nyilván agyagot szerezni sem jelent majd különösebb nehézséget. (Csak jelzem: a továbbiakban szükség lesz még egy földbe ástott gödörre, valamint tűzrakáshoz szükséges eszközökre.) A süntünket vastagon agyaggal borítjuk, majd a gödörbe temetve tüzet gyújtunk felette. Ekkorra már biztosan nagy étvágyunk támadt, de a sünt után az időt is üssük agyon valahogy: szavaljuk el azt a verset, amely mindenkinek zsigeri beidegződése, aki volt magyar óvodás. Van ebben valami kamaszos cinizmus, sőt kíméletlenség, de az önellátáshoz kell egyfajta lelki keménység, nem tudjgathatjuk az elfogyasztandó állatokat, nem érezhetünk velük lelki közösséget, sőt nekik sem tulajdoníthatunk lelki életet.

A *Sünt Balázs*-nak rengeteg versszaka van, így ha elég forró a hamu, mire a vers végére értünk, már nem kell tovább várni. Aggódunk is feleslegesen: a sünt bőre magától lejön az agyaggal, ahogyan a cseréppé megszilárdult burkot egy határozott ütéssel szétrepesztjük.

Am ha készen állunk a sünt megnyúzására, mindenképpen viseljük kesztyűt a művelethez – figyelmeztet a könyv. Csontozzuk ki a süntünket, és helyezük felforrósított serpenyőbe. A magam részéről úgy vélem, hogy kell alá valami zsiradék, mondjuk mangalicaszőr vagy olívaolaj, mert ez a két matéria *egészséges*, ezt mindenki tudja, aki hallotta már Schobert Norbit vagy Pataky Attilát a tévében a táplálkozás vegytanáról beszélni. Aztán só, bors ízlés szerint. Esetleg babér, a szakácskönyvem szerint.

Az angolok 1917-ben még a süntpecsenyét is vajaskenyérral ették, de akik paleóznak, talán inkább a recept által másodsorban javasolt vad-sóskával és friss zsírsával szeretnék fogyasztani. A süntrecepttel felvértezve olyan lelki nyugalom szálljon meg mindenkit, mint engem, mióta magaménak tudhatom ezt a könyvet: felkészülten várom a városok apokalipszisét és a harmadik világháborút.

György Attila

SZERELMEM, SZALONNA

Néhány évvel ezelőtt egy anyaországi barátom muszlimmá lett.

Egészen komolyan gondolta a dolgot, azóta is (igaz)hívó ember. Kicsit csóváltam a fejem, aztán mondok magamnak, nem tragédia, valahol mégiscsak testvérek vagyunk mi Ábrahám kebelén, keresztények, muszlimok és zsidók, bármilyen balhész család is vagyunk amúgy.

Na de eljött az idő, amikor találkoztunk egy üveg sör meg egy ásványvíz mellett. Mondom neki: Ember, megérték én mindent. De azt áruld el, hogy az Istenbe' lehet kibírni egy életet disznóhús nélkül?!

Amire ő azt mondta: Miért, hogy lehet kibírni egy életet egyetlen növel?!

Ami korrekt, az korrekt, majdnem igazat adtam neki.

Azért mégsem. Mert most, ahogyan telnek az évek, negyvenévesen egyre fontosabb számomra a szalonna, és egyre kevésbé fontos a... izé... khm, na.

Valamikor fiatalkoromban egész kondákat adtam volna egy picurka hmmm... Na most meg a szalonnaevést is nehéz abba hagyni, jöjjön bár minden csábosságával a Miss Hustler.

A potenciának vagy libidónak ehhez semmi köze. Öregedünk és bölcsülünk.

Olyan nekünk, erdélyieknek – különös tekintettel a székelyekre – a szalonna, mint eszkimónak a fókaszőr és amerikaiaknak a hamburger. A szalonna akkor is jó, ha éppen rossz.

Rossz szalonna nincsen, csak jóllakott ember.

Az ember legfinomabb barátja a disznó.

A koleszterint, akárcsak a női orgazmust, gonosz, liberális emberek találták ki, hogy többé semmiben ne találjunk örömet.

Erre azért falni kellene egyet, vereshagymával, házikenyérrel, szalonnát. Meg némi pálinkát is utána. Mert ez köztudomásúlag elégeti a női(es) sivalkodást.

Ahol disznó van, ott ember is van, legalábbis volt.

Ahol ember van, ott disznó is van, még olyan helyeken is, ahol a disznó tisztátalan állatnak számít, és ezt semmiféle háremmel nem lehet kompenzálni.

Szeret minket a Jóisten, adott disznót, ha nem nekünk, akkor a szomszédnak, sógornak, rokonnak, aki ad kóstolót.

Jómagam az év 365 napjában napi háromszor vagyok képes szalonnát enni, füstölve, abálva, sütvé, egyszer még nyersen is megkóstoltam, ez azért nem nekünk való, ezt hagyjuk ki.

A rendes szalonnában van egy kis húscsík, ami a rendes mészáros keze munkáját dicséri, a rendes szalonnát megáztatják sós vízben, a rendes szalonnát megfűstölik, a rendes szalonnát bepaprikázzák és megfokhagymázzák, a rendes szalonna kemény és omlós, mint a mogyoró, a rendes szalonnának a bőréhez képest a rágógumi tápos úri faxni.

Ha nem rendes a szalonna, akkor is tud finom lenni, lehetőleg ne legyen két ujjnál vastagabb.

Ha vastagabb, akkor is lehet finom.

Ha én költő lennék, ami nem vagyok, bármennyire elvetemült is legyenek, ódát írnék a szalonnához.

Próbáljon csak meg egyszer valamiféle elvetemült vegetáriánus fehérnép szűzptyókalevest vinni például egy csángó kaszásnak. A kórházi kezelés felét állom.

És most szívéhez kaphat mindenféle orvos, egészséges életmód hirdetője, a Krisna-hívókról nem is beszélve. Nem én mondom, a történelem mondja: lényegesen kevesebb ember halt meg a szalonna miatt, mint ahányan amiatt, hogy nem volt szalonnájuk se'.

A disznónak, ami amúgy szimpatikus állat, és ilyenekkel már megtanultunk együtt élni a világnak ezen szegletén, egyetlen célja van: táplálni bennünket. Semmiféle más szerepe nincs az evolúciós láncban. Ha a disznók kihalnának, amitől Isten is őrizzen bennünket: mindössze „csak” az emberiség jobbik része halna meg, és maradnának utánunk a planktonok, ami engem speciel kicsit vigasztal.

Gyimesi ember lévén még annyit mondanék, hogy aki nem tud bicskával, házikenyérrrel, jó túróval és vereshagymával szalonnát enni, az tekintse magát a civilizációs versenyfutás örök vesztesének.

Mert nemcsak hogy nem él egészségesebben, de ha ezt a Székelyföldön szóvá teszi, hosszú életű sem leszen ezen a földön. Joggal.

Éljen hát a disznó. Éljen a szalonna. Éljen minden, ami éltető disznóság számunkra!

Illetve haljon a disznó, hogy lehessen szalonna.

Megbecsüljük, és én még egy korty pálinkát is hajlandó vagyok inni a disznó emlékére, mert mégiscsak barátunk a táplálkozási láncban.

De finom, szegény, finom, finom...

Kollár Árpád

SOSE EGYÉL BUREKET!

*Bácskai Magyar Trolltár TOP 10:
Dani Zoltán, a burekpék, aki levette a lopakodót*

I.

A Sajnálatos Trianoni Eseményeket követően a szerb-horvát-szlovén királyságbéli magyar írók összedugták a fejüket. Rövid, ám annál szervezesebb vitát követően úgy határoztak, hogy csakis ők, a szerb-horvát-szlovén királyságbéli magyar írók menthetik meg a kétségek közt hánykolódó szerb-horvát-szlovén királyságbéli magyarságot.

Igen egyszerű recepttel álltak elő: meg kell írni azt, ami van, mégpedig egy új és önálló irodalom boltozata alatt. Eme mentálhigiénés homeopátiás trükk szerint ha az író művében számbaveszi úgynevezett értékeinket, akkor a hely szelleme által átszellőztetett könyveket olvasván a helyi magyar polgárok, munkások és parasztok nyomban öntudatra ébrednek. Hagyomány, kérem, és semmi szemérem.

Buzgón körül is néztek, hogy leltárba vegyék, mi minden kincse van az időközben jugoszláv királyságbélivé avanszált kies északi tartományban, melynek zsírosdeszkánál is zsírosabb földjei csak úgy ontották magukból a terményt. Csakhamar rájöttek azonban, hogy nagy számban vannak. Szó szerint. Itt a nincs a legnagyobb van. No meg a trágya. Hiába a tájban dúsan lengedező aranykalászok, a hely szelleme nyakig trágyadombban áll. Trágya, és vinkótól gutaütöten horkoló parasztok, akik egy istenért sem fogják elolvasni az ő jobbító irományaikat, legfeljebb az újság halálzási rovatát, meg hogy mennyi a tehén ára.

A megvilágosodást követő kultúrsokk következtében a jugoszláv királyságbéli magyar írók java visszatávozott Kismagyarországra. Erőfeszítéseik mégsem voltak hiábavalók, még ha szemmértékre most pont ugyanott tartunk is, mint annak előtte. Hiszen a daliás idők tiszteltetére, mintegy az állandóság mementójaként a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaságban megírodhatott a himnikus hangfekvésű *Disznósárszagi vers!*